

Joh 4,46-53

I dagens tekst bliver vi mindet om noget, vi alle kender til, nemlig at livets sårbarhed og skrøbelig kan ramme os alle – uanset social status. Sygdom er hver mands herre. Men for den velstående er sygdommen en ekstra byrde, for den rammer også hans værdighed. Det ser vi her i fortællingen, hvor den kongelige embedsmand må give afkald på sin traditionelle værdighed. Han er slået helt ud, hans dreng er dødssyg, og de kyndige havde ikke givet ham meget håb. I sin afmagt og hjælpeløshed beder han så Jesus om hjælp.

Fortællingen kaster lys over vores forståelse af, hvad tro er. Embedsmanden troede, da han gik hjemmefra, han troede, da han mødte Jesus og han troede, da han gik hjem igen. Troen ses således i tre faser: Tro som tillid, tro om forandring og tro som tydning.

For det første *tro som tillid*. Den kongelige embedsmand følte sig virkelig trængt og måtte bide al skam af sig ved at henvende sig til Jesus, som han formodentlig har opfattet som en almindelig undergører. Han satte derfor alt på et bræt; så han bevægede sig den lange vej fra Kapernaum til Kana for at bede en fremmed person om at gå den lange vej tilbage for at helbrede sønnen.

For det andet *tro som forandring*. Ved mødet med Jesus sker der noget. Mødet bevirker en forandring i embedsmanden. Da Jesus siger til de omkringstående: ”Hvis Ikke I får tegn og undere at se, vil I ikke tro”, reagerer han ved at fremføre en bøn: ”Herre, kom med derved, før mit barn dør”. Bønnen er et nødråb. Når et menneske er ulykkeligt, beder det med hele sin eksistens. Evangelierne fortæller, hvordan syge mennesker i bøn opsøger Jesus. Men embedsmandens nødråb er også en slags bekendelse. Han så noget, han ikke havde set før: Hvis Jesus ikke kom, ville drengen dø, så han havde ikke andet valg end at overgive sit barns liv og skæbne i Jesu hænder. Ordene ”Gå hjem, din søn lever”, er Jesu svar på faderens bekendelse.

For det tredje *tro som tydning*. I slutningen af fortællingen hører vi, at embedsmanden og hele hans hus kom til tro.

Det er meget tænkeligt, at embedsmanden er så desperat, at han er parat til hvad som helst. Det er et kendt fænomen, når mennesker befinder sig på randen af eksistensen. Livet kan – med Bjarne Lenau Henriksens ord – ”være så afhåbet, at et menneske kan få tillid til hvad som helst, der giver sig ud for at være en overlevelsesmulighed” (s. 770). Men her sker der noget særligt. For da han oplever, at Jesus tager ham på ordet, idet han fortæller om sin søns håbløse situation, så tager han selv Jesus på ordet, da Jesus siger: Din søn lever. Der er gensidig tillid på færde. De tager hinanden på ordet. Og så tager underet form.

Foruden de tre nævnte aspekter af troen – troen som tillid, troen som forandring og troen som tydning – vil jeg pege på endnu en side af troen. I fortællingen om den kongelige embedsmand er troen også *tro på trods*. Vi kender noget lignende fra nutidens verden. Her tænker jeg ikke mindst på hospitalsverdenen, hvor alvorligt syge mennesker ofte oplever en situation af afmagt. I bogen *Skæld ud på Gud* rejser hospitalspræst Preben Kok det svære spørgsmål, hvordan man kan finde

troen midt i afmagten, og han giver i bogen udtryk for, hvad troen betyder for ham. ”Tro betyder for mig ikke underkastelse. Jeg tror på trods” (s. 11).

Endelig viser fortællingen også forskellen mellem *at tro på ordet* og *at tro på underet*. Både på Jesu tid og i dag vil vi gerne have beviser.

”Tror du virkelig på Gud”? – Jamen så sig mig lige, hvad Gud har gjort for dig, som skulle gøre, at han er værd at tro på? Jeg kan overhovedet ikke se, at du skulle have det spor bedre end alle mulige andre.

Da den kongelige embedsmand kom for at få sin søn helbredt, sagde Jesus til de omkringstående tilhørere: ”hvis ikke I får tegn og undere at se, vil I ikke tro”.

De to udsagn viser, hvordan vi ofte har det med troen. For at troen skal komme folk ved, skal den have sat sig synlige spor. Den skal have gjort sin synlige indflydelse gældende på virkeligheden, ellers kan det være det samme.

I embedsmandens tilfælde er troen ikke afhængig af ydre tegn og beviser. Da embedsmanden rejser hjem, rejser han uden viden og uden dokumentation. Da han så er nået halvvejs hjem, bliver han modtaget af ordet, ordet om, at underet er sket. Ordet blev kød, levende kød, hans levende søns kød. Så kommer han til tro, ikke til overbevisning, ikke til viden. Men til tro på, at Jesus er Guds livgivende søn.

Den kongelige embedsmands søn, som bliver helbredt, er fortællingen om Guds nærvær i afmagten, hvor Gud hele tiden skaber og opretholder. Den levende søn er fortællingen om opstandelsen som Guds uophørlige ja til det menneskeliv, hvor der leves, elskes, syndes og dør i en underfuld verden, hvor det største tegn af alle er kærtegnet. Kærtegnet kan man kun tro. Det er et under, som kun kan tages imod i tro og tillid. Men det sprænger grænser og skaber liv, dagligt liv og evigt liv. Kærtegnet hedder Jesus Kristus.

JN

(I mine refleksioner over denne tekst fra Joh 4 har jeg ikke kun fundet inspiration hos Preben Kok, men også i en prædiken af Anders Gadegaard, trykt i *Høje Tider*, Forlaget Anis 1986, 190-193 samt i tekstvejledninger af henholdsvis Birgitte Thyssen (*Præsteforeningens Blad* 1999, 907-909) og Bjarne Lenau Henriksen (*Præsteforeningens Blad* 2005, 770-771).

